

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 156 – setembre 2019

El Regne de D u és enmig nostre

Enmig d'aquest món nostre immers en tantes situacions injustes i complexes, la missió dels cristians és la de preparar el cor dels homes i les dones perquè puguin acollir el missatge de l'Evangelí de Jesús, deixar-lo entrar en la seva vida i obrir el seu cor a l'esperança.

Jesús vol que la primera paraula per anunciar el Regne de Déu, sigui per oferir la pau. «Digueu primer pau en aquesta casa». La pau és la promesa de Déu a la humanitat, és cert, però aquesta pau s'anirà fent realitat quan tots junts avancem pel camí de la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat, les paraules tan conegudes del papa Joan XXIII en la seva encíclica Pacem in terris, recolzats en la confiança absoluta de saber-nos acompanyats i sostinguts per D u. Aquest desig de pau afecta el

centre mateix de la persona i no depèn de les circumstàncies externes, brolla del cor i es va estenent cap als altres, és un estímul per anar treballant incansablement per fer un món més just i més fratern.  s una pau que res ni ningú no ens pot prendre. Una pau, però, que té un preu:  s una victòria interior sobre els propis impulsos negatius i egoistes, i demana un desarmament de les nostres defenses.

Som cridats per Jesús a sortir del nostre petit món i a caminar oferint als nostres germans, els de lluny i més encara als de prop, la pau i la joia de l'Evangelí. La nostra missió es realitza cada dia, en les tasques més senzilles, en cada trobada personal, en cada situació difícil o dolorosa... Però l'eficàcia no depèn de nosaltres: «demaneu a l'amo dels sembrats»,

diu Jesús. La pregària és la convicció que tota eficàcia ve de Déu. A nosaltres no ens toca valorar l'èxit o el fracàs de les nostres accions, això és cosa de Déu. El goig de comunicar l'Evangelí brolla d'un cor que ha descobert a través de les paraules i la vida de Jesús, el Déu que cerca els homes per compartir amb ells el seu Regne.

Jesús és l'únic Mestre, el deixeble només ha d'obrir camins per on Ell ha de passar. Els deixebles no som propietaris de la Paraula,

només en som transmissors. És veritat que la tasca és desproporcionada a les nostres forces, ho diu Jesús mateix: «Hi ha molt a segar i pocs segadors», i davant la pròpia fragilitat i petitesa, podem sentir una doble temptació: el descoratjament o buscar recursos humans. Recordem la resposta de Déu a Pau: «En tens prou amb la meua gràcia, el meu poder actua en la teva feblesa» (2Co 12,9).

CATALINA TERRATS

Des del monestir

Mossèn Jesús Sanz

El passat 28 de juliol, a l'edat de 78 anys, va morir el nostre estimat mossèn Jesús Sanz, un prevere bo, fidel, molt agradable en el tracte per la seva senzillesa i bonhomia, i una mica murri...

Al llarg de la seva vida va participar activament en la pastoral de l'Església diocesana, va ser rector de diverses parròquies i vicari episcopal d'una zona de la diòcesi de Barcelona.

La seva amistat amb el monestir ve de molt lluny: quan era seminarista ja participava de les Vespres dels diumenges i una germana recorda que van ajudar la seva mare a confeccionar la primera alba que ella li havia brodat.

Mai no va deixar el contacte amb la nostra comunitat i sempre estava a punt, disposat al servei que li demanéssim. Visitava sovint les monges ancianes que eren a la infermeria, i atenia de gust totes les que volien parlar o confessar. Després de mossèn Francesc, va ser pràcticament el capellà de la comunitat: festes, enterraments, eucaristies setmanals, sempre de grat i amb unes homilies ben preparades.

Mossèn Jesús, et recordarem sempre amb agraïment per teva amistat i la teva fidelitat.

L'entrevista

Continuem donant a conèixer
persones de la nostra comunitat

CATERINA SAGARRA i VICENÇ CASAS

Petita ressenya biogràfica

CATERINA: Vaig néixer a la Vila de Gràcia, de Barcelona, l'any 1945, on he viscut pràcticament sense interrupció. De jove vaig compaginar els meus estudis de batxillerat nocturn amb el treball en una empresa, cosa que era molt pròpia d'aquella època en què hi havia pocs recursos a les cases. Curiosament val a dir que va ser la primera empresa on, als anys 60, es van fer servir les primeres *computadores* IBM per a optimitzar la facturació, que era d'àmbit de tot Catalunya. Eren unes màquines que ocupaven grans superfícies, amb milers de connexions. Aquestes màquines també calia programar-les i van ser les precursoras dels actuals ordinadors. Posteriorment he tingut la sort de poder continuar la meua vida professional amb els Germans de La Salle, i durant 30 anys he col·laborat en diverses tasques dels àmbits de pastoral i pedagogia. Això m'ha permès participar en moltes jornades i activitats de formació permanent adreçades a tot el personal de les escoles.

VICENÇ: Vaig néixer a Bellpuig l'any 1946 i sóc el petit de dotze germans. Quan jo tenia 6 anys, la meua família es va traslladar a una Colònia tèxtil del Llobregat (Can Vidal, d'on van marxar també al cap de pocs anys), tot cercant mitjans de vida més favorables. Això em va permetre fer els primers estudis amb els Germans de La Salle de Puig-reig, on els alumnes ens traslladàvem diàriament amb autocar.

Jo no vaig trigar gaire a passar de la fonètica lleidatana a la del català oriental, cosa que no van aconseguir ni els pares ni els germans, com és lògic. Més endavant la família em va poder sufragar els estudis de batxillerat i de magisteri. Quan es normalitzà l'ensenyament de la nostra llengua a les escoles, vaig obtenir la titulació de professor de català per a l'etapa de secundària, gràcies als cursos que va organitzar la Universitat de Barcelona amb aquesta finalitat. La meua dedicació professional, fins a la jubilació, ha estat, doncs, la docència, combinada amb tasques de traducció i correcció de textos institucionals comuns a les 23 escoles de La Salle a Catalunya.

CATERINA i VICENÇ: Per mitjà d'uns amics comuns, ens vam conèixer el dia de Tots Sants de l'any 1972. Ens vam casar el dia 2 d'agost de 1974. Tenim tres fills: Alfons, Anna Maria i Vicenç. Els dos primers són professors d'anglès i de música. El tercer és enginyer, especialitzat en robòtica; la seva sensibilitat social ha fet que les classes que imparteix duguin el sobrenom de RobÈtica (robòtica més ètica).

Des de quan coneixeu Sant Pere de les Puel·les?

CATERINA: En referència al barri on he viscut, puc remarcar que vaig tenir l'oportunitat de conèixer la germana Gertrudis Nin, ja que totes dues freqüentàvem l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia. En entrar ella al monestir l'any 1961, vam continuar tot seguit la nostra relació d'amistat. Amb els anys es va crear un vincle més intens amb la comunitat de monges, amb la participació en les diferents activitats que es feien al monestir, tot propiciant un clima de germanor.

VICENÇ: Des que vaig conèixer la Caterina, l'acompanyava sempre que hi havia una ocasió per venir al monestir. Les trobades i converses, ja fossin programades o informals, ens han ajudat a trobar i mantenir els estímuls que afavoreixen el camí vers una vida més plena i esperançada, tant en l'àmbit personal, com de parella i familiar.

Què és per a vosaltres Sant Pere de les Puel·les?

CATERINA i VICENÇ: El monestir de Sant Pere de les Puel·les és per a nosaltres un lloc privilegiat de trobada, acollida, pregària i reflexió. Les celebracions litúrgiques, ben preparades i participatives, constitueixen l'element més adient per a la vida de la fe i la vivència cristiana. Sovint hem experimentat que les monges d'aquest monestir són una veritable icona de llum i de vida.

També hem aprofitat l'oportunitat de fer-nos presents i acompanyar les monges més grans o malaltes, oferint-los moments de música, poesia i reportatges diversos. Hem posat imatge i so a alguns dels poemes que la germana Elionor ha compost al llarg de la seva vida al monestir; ella mateixa, tot i les seves limitacions actuals, encara ha anat llegint a la pantalla de la televisió els seus poemes amb molta entonació i emoció.

D'aquestes trobades nosaltres en sortim confortats i esperonats, havent rebut de les monges un gran exemple de fidelitat, compromís i alegria.

CATERINA SAGARRA I VICENÇ CASAS
amics de Sant Pere de les Puel·les

XIV CURS DE FORMACIÓ INTERRELIGIOSA

De l'1 al 5 de juliol d'enguany ha tingut lloc la XIV edició del Curs de Formació Interreligiosa al monestir de Montserrat, organitzat conjuntament per l'ISCREB i el DIM (Diàleg Interreligiós Monàstic). Aquest any ha comptat amb la presència d'Agustí Pániker i Juan Manuel Cincunegui, ambdós professors reconeguts en l'àmbit acadèmic i universitari al nostre país.

Les primeres sessions de la setmana van anar a càrrec d'Agustí Pániker, editor i gran coneixedor de temes relacionats amb l'Àsia i l'Índia. Pániker va fer un extraordinari treball de síntesi per exposar les nocions bàsiques del jainisme. Estudiar una tradició religiosa tan antiga com complexa, requeria tractar-la amb profunditat i alhora d'una manera àgil i entenedora per a la majoria dels assistents, desconexors d'aquesta religió índica.

El Jainisme neix entre el segle IX i VI aC a la vall del Ganges i actualment compta amb uns cinc milions de seguidors. La seva màxima és la Ahimsa, la no-violència que tant va caracteritzar a Gandhi. Aquesta tradició parla de 24 cicles còsmics, jina o tirthankara. Els jaines són seguidors dels jines, que vol dir vencedors. No es tracta de divinitats sinó d'humans que han aconseguit la il·luminació i que serveixen de model a seguir. L'autoritat en el jainisme recau en l'experiència de l'il·luminat i no en l'estructura de cap església. El jainisme és anterior al budisme i la seva via és considerada molt austera i dura. El seu objectiu és l'alliberació del karma, de l'existència. Els jaines tenen la concepció material del karma, com una pols que pul·lula per l'univers i ens dona color al nostre cos depenent de les accions que cometem. Es tracta, doncs, d'aturar la infiltració de la pols kàrmica, amb la pràctica ascètica, i automàticament el jiva s'allibera de la matèria per anar al món dels perfectes. La seva pràctica pot ser laica o monàstica i requereix imbuir-se totalment en l'ascetisme, en la despossessió, en la castedat (en els laics es tradueix en fidelitat a la parella), en dir la veritat, no robar, en la no-violència.

Les sessions posteriors van estar dedicades als drets humans i la seva relació amb les tradicions religioses. En aquesta ocasió, el professor Cincunegui va desplegar un ampli ventall de dades que ens aproximen a la història de la creació dels drets humans i les seves finalitats. Fou interessant reflexionar el context històric, polític i social de la Declaració dels drets humans, el 1948. La importància dels drets humans, en la societat actual, cal que sigui motiu de reflexió des de molts àmbits. Una reflexió profunda sobre la necessitat d'aquests drets, en un context mancat de molts valors i en una societat on hi ha molta població expulsada, invisible. Des del punt de vista institucional, la nostra societat mostra un panorama poc engrescador: guerres, refugiats, problemes ambientals, conflictes polítics, etc.

Cincunegui aposta i treballa per a un nou plantejament dels drets humans on les tradicions religioses tinguin un paper destacat. Les religions tenen una mirada profunda pel que fa a la dignitat humana, intenten explicar el perquè del sofriment humà. En el context cristià caldria una nova conversió, una nova mirada sobre la realitat que ens envolta. Els drets humans no han de ser la solució només en casos aïllats, haurien de formar part de la base normal del funcionament de les societats.

El paper de l'economia, de l'ecologia, de l'educació, de tants aspectes que configuren la nostra existència, van ser motiu de reflexió durant aquests dies a Montserrat. En el marc incomparable de la muntanya, un any més, el monestir i la comunitat benedictina ha acollit amb generositat els participants del curs interreligiós, que any rere any ens convida a conèixer un xic millor aquest camí que anomenem vida.

CATI BLAVI

Des del testimoniatge

Un petó per la pau

El passat mes d'abril d'enguany, es va dur a terme un recés espiritual a la Casa de Santa Marta (Ciutat del Vaticà) amb els líders sud-sudanesos principals caps visibles del conflicte al Sudan del Sud. El recés va cloure amb la presència del papa Francesc, qui va fer una crida a la pau, però d'una manera tan especial que ha donat la volta al món: es va agenollar

i va besar els peus dels líders responsables del conflicte, un a un, sense excepció.

Amb el recés, el petó als peus i el discurs precedent, el papa Francesc va buscar *commoure* aquests responsables pel sofriment humà derivat del conflicte, amb la finalitat d'aconseguir el «primer mecanisme de canvi en la lluita noviolenta» i, alhora, el més difícil: la conversió.

Com a seguidors de Jesús, el gest del papa Francesc hauria d'interpel·lar-nos profundament, ja que remet a la gran veritat cristiana que el Déu en qui creiem està de genolls, es posa als nostres peus i, com que ens serveix, ens vol també servint-nos

els uns als altres, per amor. Estar humilment com Jesús suposa iniciar un procés de conversió que ens canviï el cor i la mirada i ens porti a cadascun de nosaltres a ser agents actius de la pau i la justícia social.

El papa insisteix que no hi pot haver un veritable compromís pel bé comú ni per la justícia social sense fraternitat. Si falta la fraternitat, només existeixen grups d'individus motivats pels seus propis interessos. No pel bé de tots. Només aquesta pot garantir una pau veritable. En l'esmentat missatge, que és una invitació perquè cadascú aportï la seva pedra en la construcció de la Casa Comuna, el papa Francesc ens recorda molt en concret que hem de ser portadors de pau i reconciliació. Estem convidats a donar i portar la pau a tres àmbits: amb nosaltres mateixos, amb l'altre i amb la creació; una pau que no podem transmetre si abans el nostre interior no és en pau, d'aquí que la construcció de la pau se'ns mostri com un do per acollir, que es transforma en la nostra tasca diària. Hem de ser artesans de la pau, i ajudar a crear ponts de diàleg, tot essent sempre conscients de la fragilitat humana. Construir la pau és el fruit de donar testimoni, de viure-la personalment.

GRUP DE NOVIOLÈNCIA CRISTIANA

Extret de *Papers* 248,

suplement de *Quaderns Cristianisme i Justícia* 214 (juny 2019)

PRENEU-ME DE LA MÀ

Déu meu, preneu-me de la mà!
Us seguiré decididament, sense gaire resistència.
No defugiré cap de les tempestes
 que en aquesta vida em cauran al damunt.
Suportaré l'embat amb totes les meves forces;
 però, de tant en tant, doneu-me, si us plau,
 un breu instant de pau.
Ingènua de mi, no creuré
 que la pau que davallarà sobre meu serà eterna.
I acceptaré la inquietud i el combat
 que vindran tot seguit.
M'agrada mantenir-me en l'escalf i en la seguretat,
 però, només que vós em dugueu de la mà,
 no em rebel·laré quan calgui fer front al fred.
Us seguiré per tot arreu i intentaré no tenir por.
Sigui on sigui, intentaré irradiar una mica d'amor,
 d'aquest veritable amor als altres que hi ha en mi.

ETTY HILLESUM
+ 1943 a Auschwitz